

Δημιουργήθηκε : Δευτέρα, 15 Ιουλίου 2013 00:36

Γράφτηκε από: Super User

Εμφανίσεις: 2479

Το έργο της Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου(451 μ.Χ.), την μνήμη των 630 συγκροτησάντων αυτήν Πατέρων τιμά αύριο η Εκκλησία, από θεολογικής απόψεως θεωρείται θεμέλιο για την ορθή κατανόηση του Χριστολογικού δόγματος, καθώς αποτελεί συμπλήρωση του έργου της Γ΄ και υπόβαθρο των Ε΄ και Στ΄ Οικουμενικών Συνόδων, ενώ από κανονικής απόψεως, καθώς με τον 28ο Κανόνα της αναβάθμισε το κύρος του θρόνου της Νέας Ρώμης-Κωνσταντινουπόλεως, απονέμοντας σ' αυτόν τα ίσα πρεσβεία τιμής με το θρόνο της Πρεσβυτέρας Ρώμης, και μάλιστα υπό την Προεδρία των αντιπροσώπων του Πάπα Ρώμης Λέοντος, αναγνωρίζεται ως σταθμός στην εν τω κόσμω πορεία της κατ' Ανατολάς Εκκλησίας και του Ελληνισμού.

Η διαπίστωση του Κωνσταντίνου Παπαρηγόπουλου ότι «Το ελληνικόν Έθνος δεν διεσώθη, τουλάχιστον δεν διέσωσε την ιστορικήν του αξίαν, ειμή δια της μετά του χριστιανισμού συμμαχίας», συνεπικουρούμενη από την παρατήρηση του Σπυρίδωνα Ζαμπέλιου ότι «Το όνομα της Ελλάδος άνευ του χριστιανισμού δεν ήθελεν ίσως υπάρχει σήμερον ή εντός βιβλιοθηκών και εις σοφών τινών αναμνήσεις», βεβαιώνουν του ανωτέρω λόγου το αληθές, αφού αποκτούν υπόσταση μόνο αν εξετασθούν υπό το πρίσμα της διαχρονικής προσφοράς της Μητέρας Εκκλησίας, του Οικουμενικού Πατριαρχείου της Βασιλεύουσας πόλης των ονείρων μας.

Το Πατριαρχείο της Κωνσταντινουπόλεως ονομάζεται Οικουμενικό, από το 595, όταν για πρώτη φορά πρόσθεσε τον χαρακτηρισμό αυτό στον τίτλο του ο Πατριάρχης Ιωάννης ο Νηστευτής.

Αυτός ο χαρακτηρισμός προσδιορίζει, έκτοτε, τον πνευματοφόρο και ευθυνοφόρο ρόλο της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως, ως πρωτόθρονης Εκκλησίας της αγάπης, της καταλλαγής και της εν Χριστώ ενότητος, εξέφραζε και εκφράζει την οικουμενικότητα της ευθύνης και της διακονίας του για την ευστάθεια των κατά τόπους Εκκλησιών και της μέριμνάς του για την ακεραιότητα των κριτηρίων της ορθοδόξου αυτοσυνηθσίας.

Το Οικουμενικό Πατριαρχείο πορεύτηκε και πορεύεται ανά τους αιώνες, φέρον εν τω σώματί του τα στίγματα της αγάπης του Χριστού και της διακονίας του χριστεπώνυμου λαού, υπερβαίνοντας κάθε διαχωριστικό των ανθρώπων φραγμό, και, με την προοπτική της ιεραποστολικής ευθύνης για την επέκταση του Ευαγγελικού λόγου της σωτηρίας, αναδείχτηκε και στη λειτουργία του Οικουμενικό και Μητέρα Εκκλησία των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών.

Δημιουργήθηκε : Δευτέρα, 15 Ιουλίου 2013 00:36

Γράφτηκε από: Super User

Εμφανίσεις: 2479

Αλλά πάνω και πέρα απ' όλα είναι η απτή επιβεβαίωση του Παύλειου λόγου στη δεύτερη επιστολή του στους Κορινθίους (12, 9): «η δύναμής μου εν ασθένεια τελειούται», αλλά και η απόδειξη της αδιάψευστης Κυρिकाκής διαβεβαίωσης-προτροπής «μη φοβού το μικρόν ποίμνιον· ότι ευδόκησεν ο πατήρ υμών δούναι υμίν την βασιλείαν» (Λουκ 12, 32).

Πολλοί, ίσως, θα ήθελαν, ή, κατά τα ανθρώπινα μέτρα, θα περίμεναν να είχε από πολλού αποδυναμωθεί, καθώς είδε κατά καιρούς το ποίμνιό του να σφαγιάζεται, να διασπείρεται και δραματικά να μειώνεται, με αποτέλεσμα, συγκρινόμενο με τις άλλες Εκκλησίες, ορθόδοξες και ετερόδοξες, να φαντάζει πτωχό και αδύναμο.

Τούτη, όμως, η φαινομενική φτώχεια και αδυναμία του είναι η δύναμη που εγγυάται την στο σύγχρονο κόσμο παρουσία του και τη δυναμική προς το μέλλον πορεία του.

Όμως, παρά τον Οικουμενικό χαρακτήρα της αποστολής και της ευθύνης του, κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει την ιδιάζουσα σχέση του με τον Ελληνισμό, μια σχέση αγάπης θυσιαστικής και ταυτόχρονα θριαμβικής.

Μια σχέση που σφυρηλατήθηκε μετά την πτώση της Βασιλεύουσας και τη διάλυση της βυζαντινής αυτοκρατορίας, οπότε με τις ανυπολόγιστες υπηρεσίες που πρόσφερε στο Γένος καθ' όλη τη διάρκεια της Τουρκοκρατίας, παιδεία, κοινωνική πρόνοια, διασφάλιση των πνευματικών θησαυρών της ανθρωπότητας, καλλιέργεια του ηρωϊκού φρονήματος, το ανέδειξαν σε κιβωτό, μέσα στην οποία διασώθηκε η ελληνική γλώσσα και η εθνική συνείδηση, με τίμημα την θανάτωση 11 Πατριαρχών και 100 Επισκόπων.

Σήμερα, καθώς οδεύουμε σε ένα πολιτιστικό και πνευματικό συγκρητισμό των λαών της Ευρώπης, το Οικουμενικό Πατριαρχείο, με οιακοστρόφο τον 270ό κατά σειρά Πατριάρχη Βαρθολομαίο και με τις ανά την Ευρώπη Ιερές Μητροπόλεις του, μπορεί να λειτουργήσει ως ζύμη στις αναζητήσεις της Δύσεως, καταθέτοντας τη μαρτυρία της οικουμενικής Ορθοδοξίας, προβάλλοντας πληρότητα και ποιότητα ζωής, σωστό κοσμοθεωριακό προσανατολισμό και πραγματική λύτρωση από την ως εκ των παρόντων καιρών και των υφισταμένων δεινών γενικευμένη αλλοτρίωση.

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄

(Εφημερίδα “ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ”, Σάββατο, 13 Ιουλίου 2013)